grafreden.nl

Lieve familie, lieve vrienden, lieve aanwezigen,

dank u dat u hier bent,
dat u de tijd, de warmte en de aandacht brengt
om samen afscheid te nemen van Cornelis Pieter Bakker,
voor zovelen van u: Kees.

Vandaag staan we niet alleen in het teken van verlies,
maar ook in het licht van zijn leven,
want Kees hield van licht – letterlijk en figuurlijk.
Hij was een man die lampen slimmer maakte,
en kamers warmer,
maar vooral: harten open.

Kees werd geboren op 22 november 1958, in Rotterdam.
Een jongen met nieuwsgierige ogen,
die meer wilde weten dan knoppen en draden konden vertellen.
Hij vond zijn weg in de elektrotechniek, ging naar de HTS,
en verhuisde in de jaren tachtig naar Eindhoven
voor werk bij Philips.
Daar leerde hij dat technologie pas telt
als het het leven van mensen beter maakt.
Dat zou zijn kompas blijven,
ook toen hij later zijn eigen adviesbureau startte
en pionierde in slimme verlichting.
Niet om te imponeren, maar om te verbeteren:
eenvoud, helderheid, zuinigheid,
en altijd een oplossing die morgen ook nog werkt.

Ik leerde Kees kennen in onze studententijd.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Hij was voor mij meteen die zeldzame combinatie
van speels en standvastig.
We werden partners voor het leven,
en beste vrienden vanaf de eerste avond
dat hij zei: “Kom, ik zet koffie,
en we fixen die wereld even in kleine stapjes.”
Zo begon het, en zo bleef het.

Onze tafel werd het middelpunt van zijn universum.
Hij was hobby-kok, maar het woord hobby doet hem tekort.
Hij kookte zoals hij leefde: gul, vrijgevig, precies.
Een snufje creativiteit, een royale scheut humor,
en altijd genoeg voor iedereen die aanschoof.
Wie Kees kende, herkent de geur van zijn soep,
het geluid van zijn lach, het tikken van een houten lepel op de rand van de pan.
“Honger is maar een tijdelijk probleem,” zei hij dan,
“samen eten is een blijvende oplossing.”

Ik zie hem nog op zijn zestigste, in de tuin.
Een zomeravond die in onze herinnering nooit donker wordt.
Kees achter een reusachtige pan paella,
vuur in de ogen, vuur onder de pan,
veertig mensen in een halve cirkel eromheen,
verhalen die opstegen met de stoom.
Hij bakte garnalen alsof het confetti was,
hakte citroenen alsof hij er liedjes in vond.
Iedereen vertelde wat Kees voor hem of haar had betekend.
En Kees – gastvrij, creatief, behulpzaam, met dat onverwoestbare gevoel voor humor –
keek rond en zei:
“Dit is het, hè? Dit is waarom je rijstkorrels telt.”
Die avond werd een miniatuur van zijn leven:
delen wat je hebt, en je best doen voor wat je samen maakt.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Kees deelde niet alleen aan tafel,
hij deelde zichzelf.
In onze buurtvereniging
stond hij altijd klaar.
Een microfoon die stoort, een lamp die knippert,
een dorpsfeest dat net wat extra nodig had –
Kees stond er, met een tang, een glimlach, en een grap.
“Techniek is ook een beetje troost,” zei hij,
“het werkt of het werkt nog niet, maar we komen er wel.”

Voor Martijn en Emma was hij een vader die leerde hoe je iets maakt
dat blijft – of dat nu een vogelhuisje was, een lamp met een ziel,
of een manier om eerlijk in de wereld te staan.
Voor Sophie was hij die schoonvader met de open deur,
die zachtjes vroeg: “Zal ik iets snijden? Of zal ik iets zinnigs zeggen?”
Voor onze kleinzoon Bram was hij Opa met de platenkast,
die jazz liet spinnen en zei:
“Luister, dit is de ruimte tussen de noten. Daar past altijd nog liefde bij.”
En voor zijn broer Arie was hij een anker,
iemand met wie je kunt zwijgen
en toch alles zegt.

Kees hield van koken, van jazzplaten, van tuinieren,
van stadswandelingen waarin je buurt na buurt leert kennen
alsof het kamers zijn in één groot huis.
Hij was loyaal
aan vrienden en aan buurt,
aan vakmanschap en aan het idee
dat je gereedschap pas echt je gereedschap is
als je het ook uitleent.
Hij kon lachen om zijn eigen oplossingen,
en zichzelf corrigeren als het beter kon.
Met hem in de buurt leek elk technisch raadsel oplosbaar,
en elke somberte hanteerbaar.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Hij was een bouwer, niet alleen van systemen
maar van thuis.

Ik ben Kees dankbaar
voor het thuis dat hij bouwde,
voor de vrienden die hij samenbracht,
voor de liefde die hij niet alleen uitsprak,
maar dagelijks liet zien –
in pannen op het vuur,
in lampen die het precies goed deden,
in schroefjes die precies genoeg vast zaten,
en in handen die wisten wanneer ze moesten vasthouden
en wanneer ze los mochten laten.

Wat gaan we missen?
Zijn open deur.
De pan soep die altijd een belofte inhield.
De raad bij elke technische puzzel,
en het grapje dat de spanning uit elke draad haalde.
Maar wat blijft?
Zijn manier van kijken:
dat delen sterker maakt,
dat vakmanschap ook aandacht is,
dat loyaliteit begint bij een naam onthouden
en eindigt bij elkaar blijven op moeilijke dagen.

Vandaag rouwen wij,
maar we vieren ook.
We vieren Rotterdam in zijn tongval,
Eindhoven in zijn werk,
de HTS in zijn nauwkeurigheid,
Philips in zijn nieuwsgierigheid,
het eigen adviesbureau in zijn lef,
de buurtvereniging in zijn hart.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

We vieren Anja en Kees,
want dat waren wij – twee mensen,
en steeds weer diezelfde keuze:
samen.

Lieve Martijn en Emma,
neem mee wat jullie al zo mooi doen:
maak, deel, en wees zacht voor jezelf.
Lieve Sophie,
blijf vragen, blijven we koken, blijven we lachen.
Lieve Bram,
als je later aan opa denkt,
denk aan muziek die draait als de aarde,
aan rijst die danst in een pan,
en aan een lamp die aangaat precies wanneer je het nodig hebt.
Lieve Arie,
dank je wel dat je broer bij jou altijd zichzelf kon zijn.

Aan alle vrienden en buren:
dank u voor het meedragen,
voor de schalen die u meebracht,
de appjes, de verhalen, de stiltes die u met ons deelde.
Kees hield van u.
Hij vond geluk in uw lach,
troost in uw gezelschap,
en betekenis in wat u samen met hem bouwde.

Als ik denk aan Kees’ waarden,
zie ik een eenvoudige blauwdruk:
open deur,
volle tafel,
goede vragen,
en het geduld om het goed te doen.
Hij heeft ons geleerd dat het leven lichter wordt

als je het voor elkaar aanzet.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Misschien is dat zijn nalatenschap:
dat we, telkens wanneer het donker is,
niet alleen vragen waar de schakelaar zit,
maar ook wie naast ons staat.
Dat we niet alleen repareren wat kapot is,
maar verbeteren wat het kan worden.
Dat we niet alleen eten om te vullen,
maar koken om te verbinden.

Vanavond zal ik thuis een pan op het vuur zetten,
een jazzplaat op de draaitafel leggen,
en een stoel iets te dicht bij de keuken plaatsen,
zodat iemand komt zitten om te praten.
Dan zal ik Kees horen zeggen:
“Doe maar wat extra citroen.”
En ik zal glimlachen, en u allen in gedachten uitnodigen,
want zo is het altijd geweest.

Lieve Kees,
mijn partner sinds onze studententijd,
mijn beste vriend,
dank je voor je licht,
voor je humor die nooit moe werd,
voor je handen die wisten hoe je leven aanzet.
Wij dragen je verder in wat we doen en hoe we delen.
In elke lamp die aangaat,
in elke plant die we verpotten,
in elke wandeling waar een omweg de moeite waard blijkt,
in elke kom soep die we doorgeven.

Rust zacht, lief.
Wij gaan door,

niet als een huis zonder licht,
maar als een huis waarin jouw licht verder brandt.
Omdat jij ons hebt geleerd
hoe je het aan laat.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu opgrafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl